

## ХОРЧО ВОЙВОДА

Надъ Златишкото поле изгърмѣ черешовото топче.

Кантаревиятъ топузъ изсвири високо надъ главитѣ на турскитѣ низами, падна и се търколи. Топ-

рутѣ отъ кожената торба и зареди отново цевъта.

— Нѣмаме топове, а? Само тѣ иматъ топове!

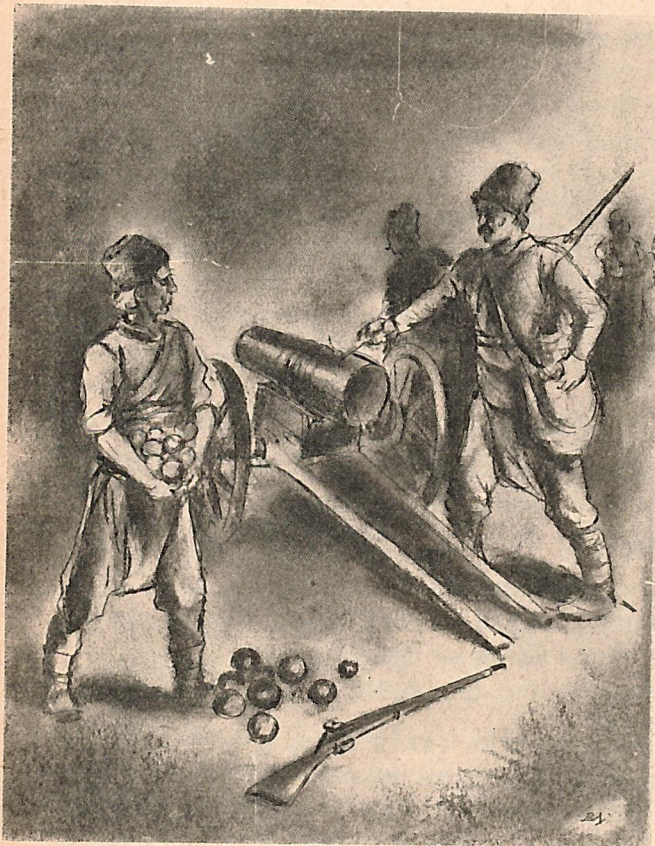
И той запали фитила, но когато топътъ втори пѣтъ гръмна, нѣщо силно изтрещѣ и дулото се пукна на две половини.

Стоилъ зина и се изправи като свѣщъ:

— Сега я наредихме!

После, като се замисли малко, извика:

— Дѣдо Генчо, оставамъ ти топоветѣ. Азъ вземамъ шишинето и отивамъ при Хорчо войвода на позиция! Само съ тия пущини, топоветѣ де, работа не се върши! И отъ черешово дърво да е, и отъ пиринчѣ да е — тежка и невѣрна сила е то! Топъ е то! Маханато нѣщо е! Сега чакай, азъ да отида тамъ на огнената линия, че да имъ кажа, какво се казва гръмъ



чията Стоилъ, високъ и снаженъ панагурецъ, който бѣ гледалъ въ Цариградъ, какъ гърмятъ на учение турскитѣ пиринчени топове, се наведе отново, грабна шепа ба-

и какво — българска сила!

И, като сграбчи шишинето си, приближи се, та цѣлуна черешовия топъ, цѣвналъ отъ гърмежа, прекръсти се и затича напредъ...